

Het verhaal van Job - Wanneer het kwaad goede mensen treft

Iedereen kent wel min of meer het bijbelverhaal over Job. Een goed man die plots te kampen heeft met de grootst denkbare miserie. Na een korte beschrijving van de grote verhaallijnen (# 1 & 2), krijgen we een hele resem hoofdstukken in poëzievorm, waarin de reacties van de hoofdpersoon en van zijn vrienden tot uiting komen. Keer op keer kom je uitspraken tegen die door merg en been snijden, en die vaak zo herkenbaar zijn. Het boek Job heeft dan ook een pakkende diepmenselijke kant en getuigt van een bijzonder fijne kennis van de menselijke psychologie.

De thema's die aan bod komen laten niemand onverschillig:

- **Waarom pijn en lijden?** Waarom lijden ook goede mensen? Toch kun je stellen dat het niet zo zeer gaat over een zoeken naar de zin van het lijden, wel naar de zin van leven en geloof, ook in lijden.
- **Hoe omgaan met tegenslagen?** En: welke positieve of negatieve invloed kan godsdienst hierbij hebben?
- **Hoe omgaan met iemand die lijdt?** Nadenken over menselijke relaties wanneer dingen vreselijk fout lopen. Geen simpele zaak...
- Naast het lijden komt ook **de godsvraag** om de hoek kijken: waar is God wanneer het slecht gaat, wanneer onschuldigen lijden? Als God liefde is, waarom wordt ons dat alles niet bespaard? Nogal wat mensen zeggen God en godsdienst vaarwel omwille van het godsbeeld dat werd en wordt doorgegeven, in woord en/of voorbeeld.

Reacties van Job

Wat opvalt, is de duidelijke evolutie in de manier waarop Job reageert... Ook de houding van de vrienden verandert naarmate het verhaal vordert.

- Eerst geeft Job blijk van **vrome aanvaarding**: "*De Heer heeft gegeven, de Heer heeft genomen, de naam des Heren zij geloofd.*" (1.21,22) En nog: "*Zouden wij het goede van God aannemen, en het kwade niet?*" (2.10) Hier getuigen de vrienden van een **stilzwijgende sympathie**.
- Al snel slaat Jobs aanvaarding echter om in **bittere klacht**: "*Was ik maar niet geboren. Was ik maar dood!*" (3.1... 11, 16; 6.8,9). Ook **onbegrip** komt om de hoek kijken ("Waarom? Waarom?" – 3.20,23)
- Voor de vrienden is dit het teken om het meevoelende stilzwijgen te doorbreken, en scherp te reageren. Elifaz, de eerste vriend, barst los: "*Ho Job, sorry, maar nu moét ik toch reageren. Er zijn immers grenzen aan begrip moet je weten!*" (4.1-2).

*Zijn er
inderdaad
grenzen aan
begrip?*

Vervolgens vuren de vrienden om beurten hun argumenten af:

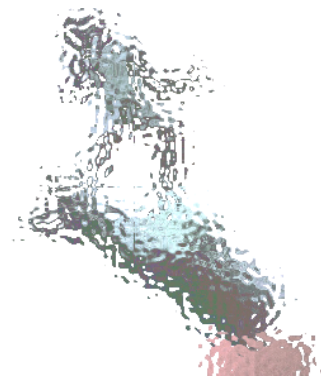
- 4.2-6 Een ware gelovige klaagt niet, maar zoekt toevlucht in zijn geloof...
- 4.7-8, 17 Een mens oogst wat hij zaait... Dit geldt ook voor jou, Job, dus hang de onschuldige niet uit (22.4,5)... en dan is God waarschijnlijk nog lief voor jou! (11.4-6)
- 5.16-19 Na kastijding komt zegen. Aanvaard gewoon wat God doet.

- 8.2-7 God is rechtvaardig wanneer Hij straft. De enige oplossing is bekering, dan wordt alles weer rooskleurig (ook 11.13-17; 22.23-30). *“Eens zal Hij uw mond vervullen met gelach en uw lippen met gejuich.”* (8.21)
- 15.2-6 Job, je breekt de godsvrucht af en hebt geen eerbied voor God!

De reacties van de vrienden zijn niet van aard om Job te troosten en te bemoeiden. Wel integendeel! Naast de pijnlijke gebeurtenissen zelf, gaat hij nu ook zwaar gebukt onder het onbegrip, het misprijzen en de oordelen van zijn ‘vrienden’, voor wie leerstellingen en orthodoxie belangrijker lijken dan (mede)menselijkheid... Job zal trouwens niet aarzelen om dat duidelijk te stellen: *“Iemand die zijn vriend in de steek laat, heeft ook geen eerbied voor de machtige God.”* (6.14) Ook Gods oordeel is niet mis te verstaan: *“Ik ben in woede ontstoken tegen jou en je twee vrienden, omdat jullie niet juist over mij hebben gesproken...”* (42.7)

Jobs vrienden doen klassieke vrome uitspraken, en toch... Staat leerstellige orthodoxie boven begrip en medemenselijkheid, of niet? Hoe zit dat bij ons?

- Jobs oorspronkelijke aanvaarding was reeds omgeslagen in bittere klacht, en glijdt verder af naar **moedeloosheid en zelfs hopeloosheid...** : *“Ik ben krachteloos, voor mij geen uitkomst meer.”* (6.11-13) - *Ik ben het moe, laat me toch met rust!* (7.16) - *“Voor een boom is er nog hoop, want die kan terug opschieten, voor een mens echter...”* (14.7-12)

- **... en zelfs regelrechte opstandigheid.**

Ook hij denkt dat het God is die hem verraderlijk kwelt (6.4). Hij schreeuwt het uit dat hij niet verdient wat hem overkomt, en beschuldigt God ervan dat Hij zich daar niets van aantrekt. (9.19-24).

Toon ik begrip wanneer iemand in specifieke omstandigheden 'rare' dingen zegt of doet?

“Vandaag is mijn klacht een klacht vol bitterheid, mijn hand kan mijn zuchten nauwelijks onderdrukken.” (23.2)

16:20 Is een opmerkelijk vers: *“Mijn oog richt zich schreiend op God, opdat Hij de mens recht doe tegenover God...”* Hij heeft moeite met God, maar kan hem ook niet loslaten, want dan rest hem NIETS meer! Hij beroept zich a.h.w. op God... tegen God. Toch zal Job uiteindelijk kunnen uitroepen: *“Eerder had ik slechts over u gehoord, maar nu heb ik u met eigen ogen aanschouwd.”* (42.5)

Word vervolgd...

*Job zat stil tussen as en vragen,
met lege handen, open pijn.
Toch bleef hij naar de hemel dragen
wat niet meer uit te spreken scheen.
Zijn vertrouwen werd niet klein,
al brak de dag in duizend stukken.
In storm en stilte bleef hij zijn:
een mens die God bleef zoeken.
Want zelfs waar licht verborgen ligt,
kan hoop nog ademen in het donker.*

Agenda

Komende sabbat, 16 mei komt Elie Melis preken.

Op sabbat 23 mei preekt Franky Coulier.

Donderdagavond 14 mei om 18.30 u: [babbelzoom](#) ...

Donderdagavond 21 mei: bijbelavond via [ZOOM](#) om 19.30 u.